

и свещеници въ Тракия, Мизия, Поморавия и Македония. Цариградскиятъ гръцки патриархъ да не се мѣси на неговитѣ работи. Подъ властѣта на Охридския архиепископъ да се намиратъ 40 български владици съ тѣхнитѣ епархии, манастири, имоти и съ работниците (паицитѣ).

Василий II обещалъ сжщо, че дава на българитѣ право и властъ да запазятъ земитѣ си заедно съ селянитѣ и да ги управляватъ както и по-рано. Но за това тѣ нѣма да искатъ български царь, а ще се покоряватъ на византийския императоръ.

Много отъ боляритѣ приели това условие и запазили властъ и свобода.

Споредъ тази спогодба гръцка войска щѣло да има само въ голѣмитѣ укрепени градове.

Уморенитѣ отъ дългитѣ войни български боляри приели тѣзи Василеви наредби, и така по българскитѣ земи настѣпилъ миръ. Народътъ се върналъ къмъ работата си, спрѣли се кървопролитията, хората жалили за своя царь, но се тешели съ това, че ще дойде пакъ време да иматъ свое свободно царство.

Гърцитѣ не удържали на думитѣ си.

Докато билъ живъ Василий II, гледалъ да се изпълняватъ наредбитѣ му. Въ църквитѣ и по манастиритѣ въ цѣла България се четѣло, писало и служело по български. Охридскиятъ архиепископъ Иоанъ Дебърски изврѣшвалъ тържествено и свободно богослужение на народенъ езикъ. Може да се каже, че настанало успокоение. Това, обаче, траело, докато билъ живъ императоръ Василий. Щомъ той умрѣлъ въ 1025 година, неговитѣ наредби по българскитѣ земи взели да не се изпълняватъ. Новиятъ византийски императоръ започналъ да товари българитѣ съ тежки данъци. Гръцкитѣ власти тръгнали по българскитѣ земи да събиратъ силни и здрави момци за войници и ги откарвали къмъ